

L. Mollet

IETS OVER ALLES; OF,
VERTOOG
ALLER VERTOOGEN.

*Zynde een Verhandeling over alle de VERTOOGEN
welke sweekelyks uitkoomen.*

'T TWEEËNVEERTIGSTE VERTOOG VAN
D E C H R I S T E N ,

BEhelst Hoofdzaakelyk : oploffching der bedenkingen tegen *Mozes Boek, Exodus* genaamd. Den Schryver steld 13. vraagen voor: 1.) of 't wel gelooslyk is, dat in 't Land Gozen maar twee *Vroedvrouwen* waaren? 2.) Hoe konde *Jacobs* Nakomelingen zog verménigvuldigen? 3.) De onkunde van *Mozes*, dat hy *God* na zyn Naam Vroeg? 4.) De onbegrypelykheid, dat de *Heere* hem zoude hebbe willen dooden, om dat zyn Zoon niet besneeden was? 5.) Of het niet met de Eer en Heerlykheid van *God* strydt, dat hy *Pharaö* verstokte, en beval de *Egyptenaaren* te berooven? 6.) Als *Mozes* en *Aäron* waarächtige Wonderen hebben gedaan, hoe konden het dan de *Tovenaars* doen? 7.) Of de doortrekking van de *Rode-Zee* geloof verdiend? 8.) Of *Mozes* wel 40. Dagen gefast heeft? 9.) De ongehoordheid van de *Vuur-en-Wolk* *Colom*? 10.) De overweeging van het, nu woeste, en toen vrugdbaar *Canaän*? 11.) Of de *Egyptencärs* de *Israëlleren* niet om haar vuilheit hebbe weggejaagd, in plaats van om *Mozes* wonderen? 12.) Hadden de *Israëllers* de *Bouw-Stoffen* tot een *Tabernakel*? 13.) Zou dit Gebouw niet eereen na maakzel der *Heidenen*, dan na de inrigting van *Godt* ingerigt zyn? Den Schryver lost deeze vraagen dus op: 1.) Dat 'er wel meer *Vroetvrouwen* in *Gozen* waaren; maar dat *Sipbra* en *Puä* de twee voornaamsten zullen hebben geweest, aan wie de *Koning* zyn wreet bevel te kennen gaf, om de overiege meede te deelen. 2.) Hoe 't mögelyk is, dat 70 personen in 210. Jaaren tot 3. *Milloenen* *Menschen* aanwassen, daar steld den schryver geen onmogelykheid in; eensdeels, om de vrugtbaarheid van *Egypten*, en bewyft met *Aristoteles*, dat het veelmaalen gebeurde, dat een *Vrouw* ter ééner dragt 3. & 4. ja zelve meer *Kinderen* kreeg: ten anderen dat de warme *Lucht* de *Menschen* eer vrugtbaarder maakte, en zy ook langer vrugtbaarder bleeyen: ten derden, dat zy jonger trouwden: ten vier.

A

vierden, dat zy buiten Oorlog, Honger, en Pestleedden. En wel is waar, zwaar hadden moeten werken; doch de ondervinding leerd, dat de zulken de meeste Kinderen krijgen: en ten laaststen, dat God zorg voor haar droeg, volgens de beloften aan Abraham gedaan.

Deze twee vraagen beantwoord hebbende, deelt den Schryver een Brief meede, welk hem schynt gezonden te zyn, over het 34. Verhoog, daar den Schryver steld: dat *Abraham*, wanneer by bevel kreeg om zyn Zoon te offeren, overtuigd was dat het gods bevel was. Den Schryver van den Brief, schoon hy bekent van wel te willen toestemmen, dat 't Gods stem was, vraagt echter: hoe *Abraham* verzekerd kon weezen, dat het een bevel Gods was, en of hy niet bedroogen had kunnen zyn door een booze Geest?

Verders steld hy den Auteur, Adam voor, eer hy gevallen was: hy merkt het onderscheid aan tusschen Adam en Abraham, als hebbende Adam toen nog het Regtschape Beeld van God, daar *Abraham* die oorspronkelyke rechtteit niet en bezat, en met dit alles, zegt Hy, is *Adam* bedroogen geweest, in een voorstel, dat meer met de goedheit Gods over een schynt te komen dan in *Abraham*. Hy is niet te vreeden, daar den Auteur zegt, dat *Abraham* onfeilbaar onderscheiden kon des Satans bedriegerye van een Goddelyke Openbaring, vermits God hem meêrmaals verwaardigt had. Hy eischt bewys van den Auteur, dat *Eva* en *Adam* onderscheide hebben; den Stem des Duivels, van den stem Gods. Hy steld wel, dat *Abraham* overreding had, wanneer God hem verscheen, en tot hem sprak; maar zegt daar-en-teegen, dat, wanneer den Duivel zich veranderd had in een Engel des Lichts, hy zich zoo min zou hebben kunnen hoeden, als *Eva*: want dat God eertyds op veelderlei manieren met de Vaders gesproken had, en dat die wel misleid zyn geweest. Verders attakeerd hy den Auteur, daar dezelve steld, dat *Abraham* veilig vertrouwen kon op de Goddelyke goedheid, welke geensins dulden zoude, dat een schitterend voorbeeld van Godrugt & zo jammerlyk bedroogen wierde. Hy laat hier op *Abraham* redenkavelen by zig zelve, als vertwyfeld over 't wreet bevel van God die de goedheit zelve is; en Auit die alleenpraak: op die goetheit zal ik veilig vertrouwen, dat Hy myne Godrugt en geboorzaamheid, zoo schitterend voorbeeldig met zoo jammerlyk bedrog niet zal beloonen. Hy zegt daar op, zoo *Abraham* dus geredeneert heeft, gelyk hy had moeten doen, dat het verstandeloos had geweest, terwyl dan *Adam* veel meer recht en grond had als *Abraham*, alzo *Adam* voor den val, zonder Erf-zonden lag, en daar men ziet, dat *Adam*, veel voortreffelyker dan *Abraham*, zig door den Duivel heeft laten bedriegen, zou *Abraham* dan, minder geheilligd als *Adam*, door de

de Goddelyke goetheid bevyligt geweest hebben voor Bedrog, dan *Adam*, of was God niet goed op *Adam*? Ziedaar, Leezers, dit is den korten inhoud van dit keurlyke *Verloog*, waardig dat het geleezen word.

’T VYF-EN - TWINTIGSTE VERTOOG.

D E B Y B E L - V R I E N D .

Handelende over Matth. V: 3. - 13.

Zalig zyn die daar geestelyk arm zyn: want bunner is het Hemelryk, zalig zyn die daar Rouwdraage: enz.

Den Autheur zegt: schoon de text in zig zelt zeer duidelyk is, datter echter geleerde zwaarigheden in gevonden hebbe, en Hy daar om dezelve zal uitleggen. Hy zegt, dat Christus, wanneer Hy deeze Woorden sprak, ’t Leeraars Amt reets een Jaar bediend had; en alzoo de Pharizeën op zyn Leeven toe lagen, begaf Hy hem aan de zee *Gennezaret*, daar Hy den Nagt over bleef, en verloor des Morgens vroeg 12. Apostelen uit zyne Jongeren, die Hem volgden om met Hem te Reize en om anderen te leeren; en ’t zelve met de Wonderwerken in zynen Naam re verzeegelen. Den Autheur toond aan, dat, toen Christus haar uit zoo veel anderen verloor, dat zy mistaften, en al te zynlyke Voorstelling maakten, en het Ryk van Christus, met de Ryken van deeze Waereld vermengden: de Heere Christus kante Hem daar teegens aan, en onderregte haar; dat de leeringe der Pharizeën en Sadduceën niet goet was, voornamentlyk, de Sadduceën, die de Eeuwige Straf en Beloning loochende, en stelde: dat de ryke van God gelieft, en de andere gehaat waare; waar teegen den Zaligmaaker leerde, dat zalig zyn: die geestelyk arm zijn: want bunner is het Hemelryk. Verders verklaard den Autheur, dat Christus wel degelyk het Oog op den Armen had; maar ook op die geenen, die teffens ootmoedig; zyn van Harte, en haar by Godtaangenaam maaken, daar Hy tot een voorbeeld van bybrengt, den Ryken Bisschop, uit *Apoc. III. v: 17.* Van welke gezegt word. Arm. Blind, en Naakt te zyn. Arm na den Geest, wil dan zeggen Arremoeude der Ziele en zyn behoefteigheid; ja dat iemand zyn geringheit en onwaardigheit erkend, en alles aan Gods genaade toe schryft. Hy toond aan, dat dit nootzaakelyk tot de Zaligheit is, zoo wel in Armen als in Ryken, en dat deze laatsten niet hoogmoedig moeten worden; maar als een genaadegift moeten aanmerken: dat de Arme daar-en-teegen niet moeten denken, al zyn zy sober bedeed, dat Godt onrechtvaardig

met haar handelt, Hy weet wat haar nut is, en dat Christus het Oog op die Armen heeft, welken niet teegens Godt murmureeren, nog zich een beeter geluk waardig achten.

Verders word van de *Bedroefde* gesproken, Vs. 4. *Zalig zyn die daar Rouw draagen: want zy zullen getroost worden.* Dit stryd weder tegen de *Sadduceën*, die stelde, dat men vroolyk moeste Leeven. Hy toond aan, dat Christus hier niet sreekt, van die geenen, die over sommige Waereldsche zaake haar bedroeven, en dat voorts Knechten der Zonden zyn. Neen, Maar de zulke, die om *baar* zonden, en over de zonden van *andere* Rouwe dragen. Want dit laatste bewyst hy 1. Cor. 5. Vs. 2. en *Paulus* zelve ondervond, lees 2 Cor. 12. Vs 21. Zoo is ook, zegt hy, niet volstrekt verwerpelyk, die droefheid, welke onse tydelyke Rampen veroorzaaken: want, zegt hy, de Zeedeleer van *Jezus*, is te billyk om zulks te vergen; *Romeine* 12 Vs 15. brengt hy daar op by: doch hy zegt verder, dat een *Christen* zich maatigen moet, dat anders tot Zonden strekt, te meer, als men daar door, opentlyk, of innerlyk in 't Hardt, zoo verkomt, om ongegronde teegenwerpinge te maaken. De berispers der Goddelyke Voorzienigheid behooren niet tot die *Bedroefde*. Deze belotte van *Jezus*, gaat die aan, die in de droefheid, van God niet af wyken, maar Hem veel meer beminnen; deze zyn Gelukzalig, zy zullen getroost worden, en die troost, is Gods zeegen in tyd en Eeuwigheid; de Geest van *Crispus*, verplicht haar bedroefde Herten zoo kragtig, dat zy als *Abraham* verzeekerd zyn, Rom: 4. vs 18. op Hoope Ge looven, en eyndelyk haare Hoop in Zaligheid Veranderd, Godt zelfs wist dan alle traanen van hunne Oogen. enz. Apoç. 21 Vs. 4.

Voorts zegt dan Autheur tot Slot: dat ons weten gering is aangaande de troost welk in deeze Reeden beslooten legt; en hy eindigd met te zeggen: zy zyn volstrekt in deeze Hoope zaalig, wanneer zy bedroeft zyn. Hier op belooft hy 't Vervolg daar na.

No. 208.

DE O N D E R Z O E K E R.

Van den 19. October. 1772.

Behelsd 't volgende: den Autheur geeft, in de eerste plaats, te kenne, dat het heden vier Jaaren geleeden is, dat hy, tot genooge van zig zelfs, en tot nut van zyn Mede-Burgeren heeft uitgegeeven, de *Onderzoeker*. 't Vermaak en nut welk hy daar uit geschept heeft, zonder dat hy verwaand is, om te denken, dat

dat hy daar de lieden door verbeterd heeft; echter is hy gerust, meer *Goed* dan *Kwaad* te hebben gedaan. Zyn oogwit altoos aangaande Deugd en Godtsdienst was. Voorts dat hy de vooroordeelen, zoo veel als mogelijk is, heeft te keer gedaan; dat hy als Mensch, meede heeft kunnen dwaalen; doch niet met moetwil, als hebbende, altoos onder 't Oog gehad, dat een Schryver verantwoordelyk is, voor 't kwaad door zyn Schryve veroorzaakt. Voorts maakt den Auteur bekend, hoe hy, ichoon voor zyn Geest in de heuglyke behoeftens volhard, en aan veele Aangenaam en nuttig is geweest; echter als Onderzoeker van sins is, de Pen Neêr te leggen. Waar op hy zyn inzicht, aangaande zyn Schryven verklaard, om lieden te onderwyzen, die minder kundig ware dan hy, endaar hy nu oordeeld, het Werk tot een bekwaame dikte te zyn, daar van af ziet.

Verders antwoordt hy den geene, die somtyds mogte vraagen, waarom hy, als nuttig zynde, daar van af ziet? dat hy, na vier Jaaren tyd, oordeeld wel eens te mooge rusten. Die geene die verder willen weeten, of hy nu geheel ledig zal zyn, daar hy zelfs zegt, werk voor zyn Geest nodig te hebben. antwoordt hy, zulks nu voor zyn geliefste Broeder, 4 Jaar jonger dan hy, over te laate, daar hy verzeekerd dat, die zyn Werk heeft gesmaakt, ook dat van zyn Broeder zal smaaken: waar door hy meent vry van beschuldiging te zyn, dat hy nu eens rust: want, zegd hy langer, *die de Onderzoeker niet bebaagt heeft, zal de Opmerker ook niet bevallen*, alzoo tusschen byden een groote overeenkomst is. Verders bedankt hy zyn Leezers, en alle welke hem de eer hebben gedaan, om te toonen dat zy smaak in zyn Werk hadden, en wel byzonder, zyn Correspondenten en booven al verzoekt den Heer Natuur-Minnaar verchoning aan die geenen, van welke hy het toegezondene niet heeft geplaatst. en zoo hy de middelen weet, om het haar te rug te zenden, verklaard daar toe bereidwillig te zyn. Na dit alles gezegd te hebben, en zyn goede inzigten op nieuw betuigd, over zyn misflagen hem ontichuldigd. en een ander in zyn plaats te hebben gesteld, neemt hy zyn afscheid als Schryver te willen Sterven; en des Lezers goedkeuring verzoekende, scheid hy aldus: *ik heb myn Rol geëindigd, klapt in de Handen*. Daar Leezers, dit is den inhoud van het laatste Verloog, den Onderzoeker, na wiens geliefde Broeder alle *Verstandige* reets Reikhalzen.

N°. 512.

D E D E N K E R,

De Hollandsche Zindelykheid verdedigd.

Den Auteur doet zyn in treê, met de *Hollandsche Zindelyk-*

heid te verdedigen, met de Getuigenis van de beroemde *Mr. vrouw Montague*, die op haar Reizen, zeer verstandige aanmerkinge heeft gedaan, aangaande de zeeden en gewoontens der Volken; en, onder anderen, haar verwondering te kennen geeft, over de zindelykheid van den *Briel* en *Rosierdam*, pryzende daar in de Hollandsche Natie, verschillende veel van andere buitenlanders, die met de Hollandsche netheid spotten. Den Schryver stemd toe, dat hier ook uiterstens gevonden worden, van zindelyk en morsig, doch daar kan 't Charackter der Natie niet uit opgemaakt worden, en hy houd staande, dat Zindelykheid 't Charackter der Hollandsche Natie is, zonder dat zy spot verdienen. De Reden die hier aanleiding toe gegeven heeft, is, 1. de Rykheid van Water. 2. Dat de Koopmanschappen, Zindelyk bewaard, hoog nodig is. 3. De menigvuldige Fabrieken, uit haar zelfs vuil, die, zoo zy niet gerynigd wierden, bederf zou veroorzaaken. 4. 't Groot getal van Vrouwen die niet anders te doen hebben, terwyl haar Mannen de affaires verichten. 5. Dat door de Koopmanschap, allerhande Huis-cieraaden in ons Land zyn gebragt, welk aanleiding voor de Vrouwen geeft, om haar Huis-Cieraaden te bewaaren. 6. Beroept hy zig met één mischien op de Attsen, dat de zuiverheit hier byzonder te pas komt. Hy begint met de Landman zyn nuttige Zindelykheid, die tweemaal Daags zyn Koe-groep Rynigd, hy betoond, hoe die Zindelykheid by de Boeren in acht genoomen word in alles. Hy bewysd het verder met de Hollandsche Zeelieden, die haar Scheepen Daagelyks spoelen om voor veel onheilen bewaard te zyn. Hy noemd het een kwaade gewoonte, Boomen in de Steeden te planten; doch dat het kwaat verminderd word, doór 't scheeren der zelve, alzoo de Wind meerder speeling heeft. Den Schryver Redeneerd hier met goede grond over, en prysd de *Magistraat*, wanneer zy bevel geven tot het Zindelyk houden der *Straaten*, 't geen onze Hollanders echter zonder ordonnantie, van zelfs doen, teegens die gene welke 't gelaaden hebben op de Zindelykheid der Hollanders, als dat men met geen vuile Schoenen in Huis derst komen, of geen pot kookken, of haar beste vertrekken ontzien, altoos boend, en schoonmaakt, vuil of niet; en al diergelyke. Doch den Schryver vraagt of hy, die dit zegt, zulks gezien heeft? en vraagt of het een teeken van *Wellévensheid* is, met beslikte Schoenen, zonder afveegen, over geboende Matten en fraaije Tapyten te gaarn? en hy zegd: onze eerste Kooplieden geeven hunne kostbare Tapyten ten besten in het aldermorsigste weér; voor die hun spreken willen, en hy zegd, den tyd is voorby, of het is een Fabel, dat een schrobbede Dienstmaagd den Vreemdeling op haar Rug nam, en droeg hem voor de Kamerdeur van haar Heer. op dat de vloer niet vuil zou worden. Die zeggen, dat de Hollander

de Muilen aan de deur laten staan, antwoord hy, dat aantoonde, dat zulks in de Steeden geschied, schoon het, inderdaat gezond is, van Schoenen te veranderen; want het Leer is zelfs nat by 't alderdroogste weêr schoenen, al zyn zy maar vogtig door de uitwaaseming der Voeten, is nadeelig om aan te houden. Weinig Potten vuil te maaken, zoo men daarom maar voedsaame Spys eet, zoo veel meer blyft 'er in de Hollandsche Spaarpot. Geen Heed, zegd party, mag 'er over de Vloer loopen. 't Is waar, de Hollanders houden alle zoo geen beschutters of Jagt Honden, maar zy zullen die onnutte Broodkas bedervers wel kunnen missen, zoo dat die Zindelykheid zeer braaf is, zulks; weet de Overigheid ook wel, die in de Hontsdagen 't losloopen der Honden verbieden, waar door veel Honden na *Waterland* reizen, Dat het oude rokje in huis aangedaan word, en het nieuwe uit, zulks is Dorps-moode. De Steeden verzuimen het tot nadeel der laatste, dat men schoon maakt 't geen niet vuil is: 't kan hier, of daar waarachtig zyn; maar den Schryver oordeeld dat het beeter is, als met de Handen over elkander te zitten, schoon die van party doorgaans in een valsch daglicht beschoud word. Zindelykheid bewaard dan de Huizen, de kostelyke Cieradiën, en de gezondheid zelve. Zyn dan, vraagt den Schryver, onze Vrouwen dwaazer dan de Engelsche Spectator? En op 't laatst zegt zeyt hy, *wien de Zindelykheid niet bebaagt, mag een zwijne kot verkiezen, wy zullen ons over zyn Woning niet jaloers toonen.* Dit is den korten inhoud van de Denker.

D E G E Z E L L I G E.

No. 103.

Brief van den Heere *Spaar-brood* over de Wan-Molen aan de *Gesellige*.

Den korten inhoud van *Spaar-broods* brief, is aldus vooreerst zegt hy, sweekelyks van zyn Buurman te leezen. 't *Verloogde Gezellige*; klaagt over den slechten tyd, dat hy het anders zelfs zou houden. Is verwondert hoe de Heeren in den Smaak komen, om over zulke drooge Materie als de Godsdienst is, te Schryven; hy oordeeld dito zaaken tyds genoeg te zyn om te leezen. wanneer men ziekt is, zyn geneesheer zegt, het geeft maar aanleiding dat de middelen haar werking niet en doen. Hy meend dat de Schryvers het zelfs ook begrepen hebben, en wy daarom de Wan-Molen hebben bedagt, tot verbetering der Menschen; doch hy zeyd de Schryvers haar *Groot spreken* bemerkende, dat hy 't voor *Marke Schrekwuven* aan zag, en hy kreeg

wc.

weder ongunstige gedagten. Voorts zegd hy : doet zoo als gy wild. Maar hy raad haar, een goed gebruik van de Wanmolen te maaken, tot haar eigen voordeel. Hy zegd veel Land te hebben, dat hy verpacht voor Gelt en koorn: maar klaagt dat de Boeren hem bedriegen. hy heeft het reets aan den Dominé geklaagt, en die heeft de Boeren, volgens de Wet, bestraft; maar het helpt niet. De Grootste spyt heeft hy, dat de Boeren hem willen wys maaken dat het graan goed is, hy roept zyn getrouwe Bril van over dertig Jaar tot getuigen. Hy verheugde hem eerst op 't leezen van de *Wanmoolen*, dat hy daar door de Boeren ook een trek kon spelen; maar verder lezende, gelooft hy de Schryvers niet, dat een Meisje van twintig Jaar in de *Wanmolen*, gewand kan worden en vervolgens de Ziel aan haar dood Lichaam door de Neus weder meede gedeeld. Hy heeft geen zin in 't Sterven; maar zo hy sterft, en iemand hem de Ziel weer in zyn leedere zak bezorgd, belooft hy duizend Gulden tot een legaat, by het Leevendig worden te betaalen. Hy wil wel gelooven, dat zeeker Geleerde de *pruik* door het *wannen* atgestooven is, alzoo het Hem wel gebeurt is, dat de *pruik* hem afviel, schoon hy hem nog maar veertig Jaar gedragen heeft, en het zyn Bruijgoms *pruik* was, die wat wydt is, zoo dat hem, die ongeluk overkwam by 't aanbieden van Gelt door een ongelukkig Man. Hy biet zyn Obligaties en schuldbekentenissen aan, om door 't Wannen te onderscheiden, welke van zyn Schuldenaars het Vrakst zitten: maar hy is bang voor de gevolgen, dat de Naamen van zyn Schuldenaars en de zyne, mitsgaders de Notaris weg zouden raaken, en de getuigen met het Zeegel op den grond zoude liggen blyven, en dan verloor hy op éénmaal al de schatten die hem zoo veel houdbreken gekost hadden, en daar hy Honger en koude om had geleden: Hy twyffeld, of al de *Gezelligen* hem die schaade wel zoude kunnen vergoeden, alzoo de Geleerde, zegt hy, zelden Geld bezitten: zoo dat hy oordeeld, de *Wanmoolen* voor hem, nog 'talgemeen geen nut doet, zoo min als het zeede-preeken, en hy Raad de Schryvers, om over de *Spaarzaamheid* te Schryver, alzoo zy profyt en agting daar door zullen bekomen. Verders valt hy op de Honden, als onnutte Broot verslinders en zegt: alhoewel hy zelfs een Hond houd, daar van gezegt word dat het de duivel is, die zyn yzere Geldkist bewaard, en dezelve meest niet anders te eten krygt, als Aardappelen. Hy ergerd hem over zeecker Heer, die Geld op intrést heeft van hem, en veel Honden voor de Staatse houd. Hy steld een vraag voor, wat of méér met de Régelen van een goede Huishouding strookt, onnodige Paarden af te schaffen? Raad het haar aan, die vraag op te lossen, dat zy als dan een klant aan hem zullen winnen; of anders, als zy hem, voor zyn Raad, een yertoog gratis willen.

geeven; dan houd hy hem gerecommandeerd. 't *Vertoog* is fraay om te izeen, en kan niet anders als de leezer wel bevalien.

D E K O O P M A N; 6. D E Ê L,

No. 27.

Brief, of vervolg, en Slot van 't voorgaande *Vertoog*.

Den Schreiver oordeeld, dat de remarks in 't *Vertoog* van den Heer *Piscator* wel sterker hadde mogen zyn: onkundiege, zegt hy, moogen zeggen, zy begrypen het niet hoe dat sluiken plaats vind, en hoe een Opperhoofd of Commandeur van een Schip van een *reijes Reeder*, zoo gauw een Capitalist word: hy geeft *Piscator* gelyk, en hy schryft. door wat weg de Groenlandsche Commadeurs zoo schielik Ryk zyn: ter bevestiging dat een Schipper eeuwig een Dief van zyn *Reeders* is. En om zyn zeggen te sterken, bewyst hy, hoe, en wat zette de Commandeurs gebruiken om 't Brant Houd de *Reeders* te ontvreemden, dat zy het zelve in de hoepel-kitte verbergen, en 't onder de Kajuit bewaaren. Het gaat ook 't zelve, zegt hy, met het Eeten en Drinken, en alles moet wat missen. Zoo ras, zegt hy, als zy op de Reede van *Texel* zyn, ontladden zy dat, en 't wort *Verders* na des Commadeurs Huis gezondeu, in plaats van 't meede na Zee te neemen: hy zegt, zelve gezien te hebben, dat de Commandeurs ook zoo leeven met zeilen, touwen, blokken, en. Met de Walvis-lynen, zegt hy, gaat het even-eens, en zy geeven maar voor; dezelve verlooren te hebben, dat de *Reeders* of *Boekhouders*, oogluikende toelaaten. Voorts zegt hy, veel Scheepshoofden straffen met haar Rantsoen dan naderhand 't Volk in den Buik; zulks ziet men, zegt hy, ook wel op de Oorlog-Scheepen, en op de Oost en West. De Kuipers en Timmerlieden moeten den geheelen Reiz' voor den Commandeur werken, Zylboek, Leér tot de pompen, en alles is fraay voor den Commandeur. Hy zegt, dat hy niet gedaan zou hebben, als hy van de Harponiers, Speksnyders, en de Meesters zoude spreken. Hy zegt, dat alle deze inventiën Juist niet altoos by elkander plaats hebben, en dat 'et wel eerlyke lieden onder zullen zyn. Verders geeft hy 't den Leezers op haar bedenken, wat kosten en schaaden dat het is voor de vleet, en zegt, dat de Boekhouders daar op behoorden te passen, maar dat het éénem *mes* het ander in de schee houd: en dat al diergelyke zaaken de Rederyën bewaren. Hiermeede eindigd die Brief, en een tweede volgt daar op, behelzende een t' famenspraak, gehouden met een scheeps Chirurgyn, welke daar verhaald, de manier van 't sluiken, en hoe

hoe de Groenlandſche en Straat-davidſche Scheepen, hier en daar kusten aandoen, ten haar goederen ſtuiks wyz' daar verkoopten, waar voor zy naderhand de grooten Heer ſpeelen. Hier hebt gy den korten inhoud van dit *Vertoog*, zeer nuttig voor *Reeders in Scheepen*.

DE NEDERLANDSCHE OVERWEEGER.

No. 51.

Den Schreiver zegt teegens zyn *Lectors*, dat zy abus heb-
ben: en dat zy door een Harde Brokke-Hanſelaar een Koopman
van harde Eiken Blokken verſtaan moeten, die hem van de
Kermis met eeniege Dames gelieverteert heeft in de Opera, zy
kreigen een zoet ſchuuring'e, voornamentlyk, de Zian kanters
en Houtkoopers. Vervolgens deeld hy een Gedigt meede, dat niet
onwaardig is, en welk Geligt ſchynt te zien op een Weeuwytje,
die tot haar groote vreugde haar Man heeft verlooren, en nu
een Jong Heer in haar ſtrikken meende te vangen; doch de
Ouders van dien Heer beletten zulks. De Historie ſchynt in een
Hoffelyke plaats te zyn gebeurd. Verders vervolgt hy met de
Historie van een zekere Willem; doch dit kan hier niet ge-
plaatſt worden, als zynde een ſtaartje van die Historie, daar al
te veel *Vertoogen* van uit zyn, dus de *Lectors* daar geen nut
van zoude hebben.

DE MERCURIUS.

No. 3.

Den 19. October, 1772.

Hy begint met een vier reegelig Vaersje. en vervolgt dan zyn
No. 2. van een dronke Kermis zwierder, die zyn makkers op
een ſloep had laten leggen, na Huis gaande, tegen een lantaarn-
paal aanliep dat hy in een kelder viel en daarin ſlaap geraakte, ter-
wyl een ander hem in die ſlaap zyn Geld, Horologie, en Zil-
verwerk aſhandig maakte. Voorts verhaald den Schreiver, de
Brand van Snirma, namentlyk, van 800. Huizen, en 400.
Winkels, en verhaalt onder andere zaake, dat die Stad reets
Zesmaal door Aard-beving verwoest is. Treurt over de Beesten,
om dat 'er kermis harſten van gemaakt worden. Hy
heeft de kermis Spellen en Opera zien aforeeken; en zegt, dat
de Zwyne hokken aan een andere zy van de Stad weêr zyn op-
ge-

geslaagen: en roerdéven die geene aan, die een ander uitzuipen. Voorts noemd hy *Wilks* een *Mededinger* van *Eigentaat*, en voorspelt zyn vlugt. Hy deeld tusschen beide drie, en vier regelige *Vaersjes* meede, welke gaat; hy zegt, Apol hem door een klein klapje heeft meede gedeelt. Daarop geeft hy een vierregelig *Vaersje* op de afgebrande Schouburg. Hy is, zegt hy, zoo vol vertellens lust, als verscheide Landen haar eigenschappen hebben; en zegt daar op iets van *Turkyën* en *Egypten*: geeft daar op een vier reegelig *vaersje*, daar hy oplossing van verzoekt. Zegt te *Soesdijk* te zyn geweest en aldaar 't *Orange Huis* beschoud; doet verslag van die Doorlugtige *Stam*, van 't Jaar 1419 tot Ao. 1526. Verhaalt voorts dat *Simson* en *Madam Walton* haar kunsten hebben vertoond, en dat een andere uit *Egypten* in 6 Dagen 350 uren *afgedrommedarist* heeft.

Meruur zegt, als 'er een gat in zyn beurs komt, wil hy hem ook late kyken, op hoop van zoo veel Geld te winnen, wat hy teegen een *Koster* kan teeren. Hy oordeeld dat het hier hardt Winterd, om dat den eenen Schryver den ander atakeerd en zegt, dat de *Vleugelaars* veel voordeel hebben, als men eens op drie *Adelaars*, ziet. En zegt, onder bedekte termen, dat een *Ligtmis* de glaaze van een *Mothuis* heeft ingeslaagen.

Bericht angaande de onzigtbaaren.

Alle de geene die liefhebbery hebben in myn *Neesje* zyn schriften, namentlyk: *Monfr. den Overweeger*, kunnen vast trouwen, dat die *Snaak* zoo draa zyn pen niet zal hebben Neergelegt, of ik zal zyn *Satieris rokje* aan trekken, en laaten myn onzigtbaarheid zien. Die in middels myn iets wil verëeren, zend het maar by den Boekverkoper *A. Bakker*, in de *Pylst* eg. *Adieu Heeren Adieu Lieve Blonde Bekjes*, bevallige *Bruinetjes*. *Adieu Lieve Daames*,

Den Schryver van 't *Vertoog* aller *Vertoogen*, vind zich, als een getrouwe *Leezer* verplicht, dit *Vaersje* aan den *Onderzoeker* meede te deelen.

Zo lecht gy dan in 't eind uw onderzoeken needer,
Op dat uw schrander brein een weinig rust geniet?

Ja ONDERZOEKEND Held, rust by uw *Zwanen veeder*,

Daar g' een OPMERKER, in uw plaats den *Leezer* bied.

Rust ONDERZOEKER, van het zwoegende *studeeren*:

Rust daar gy uwe vlyt en moeite ziet voldaan:

Gy won, ó nyvre Geest, al wat gy kunt begeeren.

Uw moeite wierd betaald; uw naam won *Lauwerblaën*.

Deeze *Vertogen* worden alle *Maandagen*; a 2 ft. voor rekening van den *Autheur* uitgegeven, by *A. Bakker*, in de *Pylsteeg*, a *Amsterdam*.